

Vài ngày lại không như mọi ngày...

Từ Paris mưa dzầm, gió rét
cntyk2

Nguồn : Internet

Cuối năm rồi, như thường lệ, đến hẹn lại lên, em mời các cụ thường thức món đặc sản của nước Pháp. Bảo đảm cái đặc sản này, chẳng nơi nào có đầy đủ và nhiều tình tiết như ở Pháp. Đó là món « Không-hài-lòng-thì-ta-biểu-tình ». Mà hể đã « đấu tranh đây là trận cuối cùng » thì phải đi kèm với việc đình công !.

Đọc tên món ăn nghe có vẻ quái dị nhưng nghĩ cho cùng, nó cũng rất hay vì nó phản ánh rất rõ ràng của một xã hội dân chủ, tự do.

***Les manifestations sur la voie publique sont donc présumées légales....** En France, la déclaration doit être faite en mairie ou à la préfecture de police de Paris, pour la Capitale, dans un délai compris entre 15 jours et 48 heures avant la manifestation... Cette déclaration oblige les autorités à délivrer un récépissé, mais n'enclenche pas de mécanisme d'autorisation.*

Dịch nôm na là mấy cái chuyện biểu tình xuống đường là hợp pháp. Chỉ cần khai báo trước từ 15 ngày đến 48 giờ và nhà nước bắt buộc cấp giấy đã nhận sự khai báo này nhưng không kích hoạt cơ chế của sự cho phép.

Từ ngày 05/12/2019 đến hôm nay thì coi như Paris đã « biểu dương lực lượng » xuống đường biểu tình chống những biện pháp về cải cách chế độ hưu trí của nhà nước. Nước Pháp lại tiếp tục tê liệt vì các tài xế các phương tiện giao thông công

cộng do nhân viện đình công.

Như thường lệ, thống kê của cảnh sát là hơn 800 000 em xuống đường và theo các nghiệp đoàn lao động là hơn 1,5 triệu người. Em chẳng biết tin ai nhưng nhìn phóng sự hình ảnh trên các đài truyền hình thì chắc số lượng người biểu tình cũng hơn cả triệu em là ít ! Cả nước Pháp, dân số có hơn 60 triệu em mà xuống đường hết 1 triệu em. Chưa kể các phụ nữ, cụ già, em bé...trong cùng gia đình với người xuống đường thì ta cứ coi như 3 / 60 triệu dân.

Tức 1/20 dân số trực tiếp không hài lòng với những biện pháp cải cách mới đưa ra. Còn nếu sau đó ta thêm vào số người không bị trực tiếp ảnh hưởng bởi các chính sách mới và có ý kiến thiên về phe « chống » thì chắc cũng 1/2 dân số hay hơn chứ chẳng chơi nha các cụ. Bởi vì theo các cơ sở thăm dò « ý dân » thì khoảng 67% ý kiến được thăm dò là cho rằng phe biểu tình có lý !

Em thì em không có gì bàn cãi về những cải cách này. « Hồn Trương Ba, da hàng thịt » mà...Giấy tờ là Tây đấy nhưng tóc đen da vàng, lại ở xứ người nữa thì thôi, tự an ủi « Ai sao tui vậy, ai làm vậy, tui làm theo »...Có lần có cuộc đình công lớn, xuống đường, em tỏ vẻ hỏi một anh da vàng đồng nghiệp. Đại ý là anh ta có đi đình công không thì anh ta trợn mắt như quát « Anh coi TV, thấy mấy cái vụ xuống đường, biểu tình, anh có thấy mặt thằng nào da vàng, tóc đen không ? ».. Có điều là 67% ý kiến thuận cho việc đình công xuống đường thì em coi như chắc chắn « cuộc đời đen tối » vì sẽ không có xe đi làm dài dài !

Nói cho vui vậy chứ luật ra, được hay không thì áp dụng cho tất cả mọi em chứ đâu riêng ai ? Nói nào ngay ra, giữa giới chủ và nghiệp đoàn lao động thì chẳng mèo nào kém mếu nào cả. Không có giới nghiệp đoàn thì chủ nào chẳng muốn tăng năng xuất , giảm chi phí lao động tối đa ? Nghiệp đoàn cũng vì vậy mà cái gì cũng đòi hỏi thật cao. Để rồi khi đạt được thoả thuận với giới chủ, thì tuy không được 80% yêu cầu đề ra nhưng được 40% là coi như ổn cho giới công nhân. Nhiều anh công nhân ra điều không thêm đình công nhưng khi giới nghiệp đoàn thắng thì khi được thêm tiền thì cũng im re mà nhận !

Những công ty có trên 200 em « chủ tập thể » là nghiệp đoàn bắt buộc phải có. Có khoảng 6-10 nghiệp đoàn lớn ở Pháp. Và trong nghiệp đoàn thường chia làm nghiệp đoàn cho cán bộ và nghiệp đoàn cho giới công nhân. Với mục đích là bảo vệ quyền lợi cho người đi làm, không bị chèn ép bởi giới chủ.

Bị chèn ép trong cty là lên mếu máo với nghiệp đoàn. Nếu nghiệp đoàn nhận thấy người công nhân đúng lý thì một người trong nghiệp đoàn, trước tiên được cử xuống « nói chuyện phải quấy » với anh sếp phụ trách. Thường thì ở giai đoạn này, 90% công việc hoà giải coi như thành công. Không thì cái sự việc này sẽ được nâng lên cao từ từ. Cho đến việc nghiệp đoàn tổ chức một cuộc mít tinh phản đối ôn hoà ngay trong chính cty đó. Thường thì mọi chuyện giàn xếp ổn thoả ở cấp này.

Mấy người bạn em từ nước ngoài vào chơi Paris, thường rên rĩ là tại sao Pháp cấm các cửa hàng mở cửa ngày chủ nhật ? Thì đầu đuôi cũng do nghiệp đoàn « ra tay ». Vì họ quan niệm người thợ làm cả tuần thì phải nghỉ 1 ngày để lo cho gia đình. Anh chủ có tung tiền trả cao hơn cũng không được.

Với quy định chỉ 40 giờ 1 tuần, luật cấm làm 2 công việc với lý do bảo đảm sức khoẻ cho người công nhân. Chủ thì có làm đến 90 giờ một tuần thì tuy hỉ nhưng em nhân viên nào « có lòng với chủ », có làm hơn thì chỉ cũng chỉ được khai 40 giờ vàng ngọc một tuần trên phiếu lương mà thôi.

Đi làm chui thì Trời biết vì người thợ nhận tiền mặt, không khai. Nhưng thường làm chu là những nghề độc lập như sửa xe, sửa điện nước, sơn nhà lẩm cẩm. Nhưng có bị tai nạn nghề nghiệp thì coi như ...tự trả viện phí ! Chưa kể như ở các khu nhà hàng VN muốn người không khai báo thì chủ tiệm sẽ bị phạt có khi hơn 30000 tiền đô ! Và em nhân viên nào không giắt tờ thì...về đồn phú lít !

Thôi thì được cuộc sống gia đình thì nền kinh tế có xuống chút cũng phải chịu. Chứ cái gì cũng được hết, vừa tiền, vừa được ngày nghỉ nhiều thì còn chi cuộc đời ô trọc này?

Ngày 5/12/2019, coi như toàn nước Pháp tê liệt vì các tuyến đường xe điện ngầm, xe tốc hành, xe điện...gần như đồng loạt treo bảng Miễn chiến bài. Cửa đóng, then cài, xe không chạy.

Paris là một thành phố lớn. Hàng ngày số người từ tỉnh và ngoại ô, vào Paris làm việc bằng những phương tiện công cộng là đến trên cả vài triệu lượt ra vào (đêm 7 ngày 3 vào ra chưa kể ?).

Theo thống kê của báo Tây thì :

Ce sont en moyenne près de 48 personnes qui prennent le métro chaque seconde à Paris et en Ile de France ; cela représente 1,479 milliards de voyages par an dans le métro. Autrement dit 4,1 millions de passagers transitent dans le métro parisien chaque jour.

Dịch nôm na là cứ 1 giây là có 48 người dùng xe điện ngầm toàn vùng Paris. Tức 1 tỷ 479 lượt/năm bằng xe điện ngầm hay 4,1 triệu người di chuyển bằng xe điện ngầm/ ngày !

Nên việc hơn 87% tài xế xe công cộng đình công là thiên hạ chỉ có nước ngồi nhà giữ em hay giặt đồ cho dzợ !

Ghi chú rằng bên xứ Tây « *dân chủ giả hiệu* » này, quyền biểu tình ôn hoà và đình công là quyền lợi chính đáng, hợp hiến (miễn là thông báo trước), không ai cấm cản được nha các cụ ! Có điều người dân, thường được các nghiệp đoàn mang ra làm quân cờ để làm áp lực với chính phủ. Pà con để ý đi, cứ khi nào các nghiệp đoàn lao

động không hài lòng gì là cứ y như cuối năm là có màn xuống đường, đình công. Pháo sáng, đánh trống bùm bùm...

Tại sao cứ là những ngày cuối năm ? Đơn giản là vì mùa Đông giá rét, mưa phùn, lạnh lẽo khi đón đợi xe đi làm. Dân chúng đã đợi xe, lạnh teo « bu gi » rồi mà lại không xe có đi làm nữa thì bị giới chủ trừ lương ! Bền gào la, áp lực thì nhà nước phải nhượng bộ yêu sách của nghiệp đoàn. Rút kinh nghiệm, em du khách nào, muốn đi thăm nước Pháp, cứ lựa những tháng Hè mà đến. Chẳng ma nào đình công cả trong những lúc trời đẹp. Lý do là thiên hạ đi chơi hết, còn ai nữa mà nghiệp đoàn mang ra thí mạng cùi, làm áp lực ?

Cty em thì em nào nghĩ làm vì đi làm mà không có xe công cộng để đi thì ngày xưa cty còn chằm chước cho được vài ngày. Nhưng từ ngày thiên hạ được thêm 20 ngày nghỉ với chính sách « Giảm thời gian làm » thì phòng nhân sự nói « *Các anh chị cứ lấy những ngày nghỉ này mà đắp vào !* ». Khổ nỗi là ngày nghỉ thì thiên hạ dùng để đưa gia đình đi chơi chứ đâu phải để « *Bị bó buộc ngồi nhà vì không có xe đi làm, on line internet* » ?

Nếu như trong vụ đình công 3 tuần liên tiếp trong cái mùa Đông khốn đốn của năm 1995 thì khi ấy, các kháng thể của em còn dzồi dzào, tóc em còn đen mượt, cơ bắp cũng còn chút cuồn cuộn thì em còn anh dũng xách xe đạp ra đạp. Khi ấy, em vừa đạp, vừa tưởng tượng như ở cái lúc em gò lưng đạp xe từ Đa Kao lên Thủ Đức vậy. Đường xa thì mặc đường xa, con chó nó tha con mèo...

24 năm sau sau, 2019, lưng đã mỏi, mắt đã mờ, đầu gối chồn, «tuổi đời mệnh mông » lại là 6 bó lè mấy que rồi mà xã hội này yêu cầu em đạp xe như ¼ thế kỷ trước thì em lạy. Đạp xe leo dốc, trời lạnh, không bị trĩ thì có khi lên cơn đau tim nha. Cái yên xe đạp ở xứ này, nhỏ và cứng kinh khủng. Bởi dzậy, coi đua xe đạp, các cụ cứ thấy các cua-rơ nhấc cái mông nhún nhảy theo vòng xe đạp thì phải hiểu nha. Đau lắm đấy cái bàn tọa iu thương.

Nguồn : Internet

Ngày 5/12/2019 vừa qua, nhiệt độ ngoài trời đã âm 2 °C, ta nói lạnh như ngăn đá trong tủ lạnh vậy. Lại mưa phún lấm tẩm nữa thì thôi, ở nhà cho khoẻ thân gà già. Nhà nước « *tư bản đang giãy chết đành đạch này* » cũng lịch sự vãi khi đề nghị những bãi xe đạp điện, xe scooter điện hay xe trotinette điện cho thuê để đi nhưng, bên này, ngoài đường, xe hơi và xe mô tô trên 250 cm³ phóng vun vút mà ta đi xe đạp thì chỉ có từ chết đến bị thương nha các cụ. Mà có còn xe cho thuê để đi nữa thì thiên hạ đã nhanh tay công về nhà trước đó vài ngày rồi. Làm cho hăng tư mà. Anh chủ không cần biết lý do nhân viên không đến làm ngoài những ngày bệnh, nghỉ có phép. Cứ vắng mặt là ...trừ tiền !

Có những trang web tìm người cùng chung một tuyến đường để đi cùng xe, chia tiền xăng đấy . Nhưng cứ nhìn đoàn xe rồng rắn xếp hàng ngoài đường thì bao nhiêu nhiệt huyết để đi làm, tiêu tan cả các cụ ạ.

Nhắc lại là tại Paris này, đời sống cao, tắc đất, tắc vàng nên gần như 95% nhà trong Paris đều là chung cư, căn hộ. Dân số đông là vậy nên việc kẹt xe trong Paris rất trầm trọng. Dó đó, đa số dân Paris đi làm bằng xe điện ngầm là vậy.

Gọi là Nhà thì chỉ có một vài quận siêu giàu mới có nhà mà thôi như Paris quận 16. Để hình dung về giá cả, các cụ cứ biết là giá một căn hộ chừng 2-3 phòng ngủ của Paris thì tương đương với một căn nhà nhỏ vùng ngoại ô. Và tương đương với một căn nhà to ở tỉnh (trừ những tỉnh vùng biển).

Người Việt Nam ta thì thường chuộng nhà với lý do là nhà riêng thì tha hồ tự do, làm gì thì làm. Không cãi cộ khi có thằng hàng xóm ấu dâm 200.000 vnd hay tự do đái ỉa thoải mái trong thang máy chung cư vậy. Căn nhà luôn là ước mơ chung của mọi người, nam phụ lão (không có ấu nha. Vì các nhi đồng thì chưa biết gì ngoài việc tối ngày mân mê cái điện thoại với games).

Năm 1991, sau bao năm lao động ói máu, em ky cóp mua (trả góp) được « căn nhà (nói cho oai chứ nó là căn hộ) ngoại ô » 50 m² đầu tiên, tiền đầu của em. Hớn hờ khoe mẹ già bên VN thì mẹ em liền âu yếm hỏi em « *Sao con không mua nhà ? Mua chi căn hộ ?* » (để tối nghe thằng ở tầng trên đi ầm ầm hay nghe vợ chồng hàng xóm chửi bới nhau bên cạnh ?). Thú thực là em cũng muốn mua nhà lắm nhưng bị cái gọi là « *Lực bất tòng tâm* » ! Nên đành giải thích vòng vo ra cái điều « *con còn trẻ, rày đây mai đó theo công việc nên lúc đó bán cũng tiện mẹ ạ* ». Thấy bà cụ gật gật đầu ra cái điều ok nhưng em chắc chắn 101% là cụ gật-đầu-cho-em- vui mà thôi.

Nguồn : Internet

Quay trở lại cái chiến dùng xe công cộng đi làm thì thời gian đi xe công cộng vào Paris, trung bình một ngày là 1 giờ đi, một giờ về. Bãi đậu xe trong Paris thì đầy nhưng cứ nghĩ đến vụ kẹt xe trong Paris và tiền bỏ vào máy ở các chỗ đậu xe khoảng hơn 2-3 euros/giờ. Hết giờ đậu, ra trễ chút là có thể lãnh giấy phạt. Tiền phạt thường là giá đậu xe cả ngày cộng thêm tiền phạt. Thế là thiên hạ ồ ạt đi xe do « tài xế nhân dân lái » là thượng sách ! Thống kê ngày 09/12 cho thấy toàn vùng Paris, cao điểm là hơn 630 km xe nối đuôi nhau để vào ra vào Paris. Cứ như lúc thiên hạ đi Hè vậy. Xe công cộng ngưng chạy là nhà nào cũng móc xéng, xin lỗi, móc xe ra chạy nhong ngoài đường.

Về giá cả nhà cửa của Paris thì em có anh bạn, cương quyết không mua căn hộ vì « Paris ngập, mắc » nên y vừa mua được một ngôi nhà. Khoe rằng nhà có vườn có thể trồng rau sạch mà ăn nè. Có 1 tầng lầu nè và còn được chủ cũ cho cả nội y, xin lỗi, nội thất trong nhà. Mà tính ra chỉ có chưa đầy 3 tỷ (tính ra tiền VN cho pà con cô pác hình dung được). Vào cty em, y khoe nặng cả lên là mua « căn nhà nghĩa tình cứu chiến binh quá rẻ ». Bào hại nhiều em khác bu lại để tìm hiểu bí quyết «Siêu Rẻ- Siêu Đẹp- Siêu Bền » này.

Hỏi kỹ ra, để được như vậy, anh ta mua nhà ở 1 vùng tỉnh lẻ, khi ho cò gáy, giáp sát vùng Paris. Và cái này mới ghê nha các cụ: 3 giờ xe lửa đi, 3 giờ xe lửa về cộng với 8 giờ vàng ngọc cày bừa. Vị chi 14 giờ đi làm nghĩa vụ cao cả (*thời gian còn lại anh cho em tất cả em ơi*)...

Ý là anh ta « hên » lắm rồi vì mua được căn nhà gần ga. Nhà mà xa ga nữa là phải cộng thêm thời gian chạy cái xe cùi bắp từ nhà ra ga đậu nữa nha các cụ. Em nào ở xa nhà ga xe điện (ngày xưa ta quen gọi là xe lửa) thì nhà nào cũng chém chết có hai xe. Xe xịn để cuối tuần kéo bầu đoàn thể tử đi nhất ma thiên hạ. Và xe cùi bắp thì đậu ngoài ga. Thằng côn đồ nào nổi hứng « Nổi lửa lên em » thì cũng chả tiếc !

Với cái ba lô trên vai, thêm cái máy tính xách tay, điện thoại thông minh và máy đọc sách điện tử Kindle của Amazon, y ăn, ngủ, ỉa, đái trên xe điện luôn cho tiện việc sổ sách.

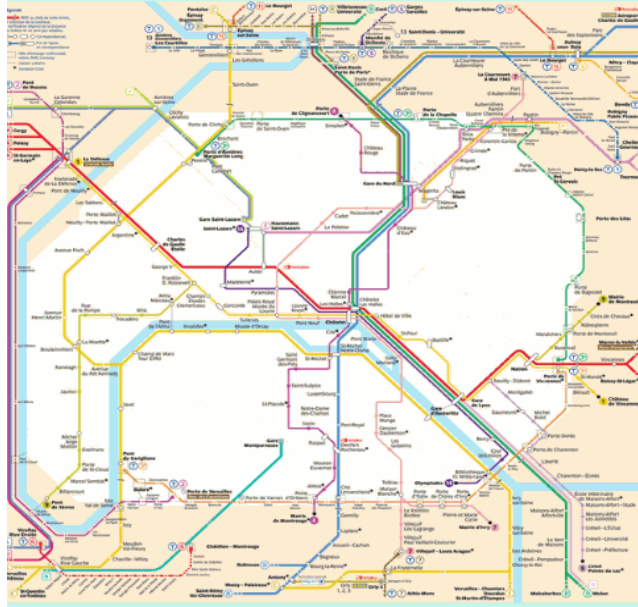
Nghe xong, thiên hạ thét be be chào thua (*Em xin mở ngoặc là tại sao « thét be be » mà không thét kiểu khác như Kiai, Banzai... chẳng hạn ? Xin thưa là vì từ nhỏ, em ái mộ cực kỳ Kim Dung tiên sinh với truyện « Tiểu ngạo giang hồ » với băng Đào Cốc lục tiên. Đụng chút là tiên sinh cho 6 anh đại ma đầu này « thét be be » như dê kêu vậy. Em chỉ nhái lại cho vui câu văn quên thôi chứ có bao giờ nghe dê kêu đâu ?*).

Em nghe anh ta khoe khoang nhà gần ga thì em tiên đoán rằng gia đình anh này sẽ « phình to » ra. Theo đúng câu chuyện là ở gần ga, để đồng hồ báo thức. Đồng hồ reo rồi, ngủ nướng thì sợ trễ tàu. Dậy sớm quá thì chẳng biết làm gì. Thế là « Đét đồn lên đánh cuộc cờ người, cấm ngoại thủy không ai được biết... ». Và cứ như thế, các nhi đồng tuần tự ra đời với các tên riêng như « Út », « Đã bảo thôi », « Nhất định ngừng »....Ga xe lửa bên đây chạy gần như đúng giờ, xê xích vài phút thôi. Ra trễ là Ngậm ngùi nhìn bóng xe xa dần nhà ga và đợi ...30 phút nữa mới có chuyến khác. Đúng y chang câu nói « Người đợi xe chứ có bao giờ xe đợi người ? »

Ý, em quay lại chuyện đình công nha các cụ. Tính em hay tám lăm nên có gì lạc đề, các cụ thông cảm, xí xoá nha. Như đã nói xe điện Paris đình công nhưng các tài xế cũng tỏ ra « nhân đạo » chút. Chứ không phải như các cụ nghĩ xấu về họ hoàn toàn nha. Các nghiệp đoàn « hi hí » thả cho vài đường xe điện ngầm trong nội thành hoạt động vài giờ thôi. Thế là thiên hạ lại tha hồ chen lấn, đấm đá nhau để lên xe.

Đường xe điện, xe tốc hành hàng ngày.

Vài đường xe còn chạy và chỉ từ 5h30-9h30 và 16h30 đến 20h30

Và tuy xe chạy theo tuyến đường và theo vài giờ trong ngày nhưng các thầy nghiệp đoàn lại chơi khăm chút. Là xe chạy tuyến đường đó sẽ ...không ngừng ở những trạm ăn thông với các tuyến đường khác. Mà ngừng ở trạm sau. Nên xuống xe, thiên hạ lại phải « dã ngoại » chút, để quay lại trạm có đường thông .

Em thì chẳng hề gì. Quen rồi. Những năm thời đã « Thép đã tôi thế đấy » mà. Đi bộ, trời rét thì Pa-ven ca « *Thành phố nào nhớ không em? Nơi chúng mình tìm phút êm đêm .Thành phố nào vừa đi đã mỏi ...* ». Nếu trời mưa thì cũng có hề chi, ca « *Đưa em về dưới mưa, nói nắng chi cũng thừa. Như mưa đời phát phơ, chắc ta gần nhau chưa?* ».

Các cụ có thể nói em quá lạc quan trong những tình thế như vậy. Nhưng em có lần giao du với các em gái hậu phương trên Zalo thì tình cờ, em thấy khẩu hiệu của tài khoản một chị gái là « *Không thích buồn vì Buồn chẳng có gì vui...* ». Em thấy câu này hay, hợp ý em nha. Vì lẽ là phải đi bộ, phải chen lấn, phải thế này, phải thế nọ thì cứ vậy mà làm. Ca cảm, buồn phiền, có thay đổi được gì đâu ? Nặng nề chi cho cuộc đời vốn vui ? Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yên vẫn đẹp sao...mà các cụ.

Tiếp tục quay trở lại với vụ chen lấn lên tàu, em thấy cứ y như cái thời các bạn sinh viên đại học Nông nghiệp IV đứng đón xe đò Tam Hiệp lên Thủ Đức vậy. Xe nào đến cũng đầy ắp người nên việc phải « cận chiến » để lên được xe là vấn đề phải giải quyết xong. Em cứ nhớ khi xưa, xe đò đến là đã đầy người, đứng ngay cả lối lên xe. «Chuyển xe bão táp » là vậy.

Có anh bạn, anh Trần Hán Bình, bí danh « *Người điên không biết khóc, người say không biết cười* », vẫn xung phong lên xe như biệt kích SEAL. Áp dụng kỹ thuật xáp lá cà, y đạp lên bánh xe, đu mình qua...cửa sổ để lườn vào trong xe. Mặc cho quý

bà, quý cô la oai oái « *người tôi ...* », « *Ôi cái thằng quỷ nhỏ này...* », « *Mặt tao mày cũng đập hả ?...* ». Ôi cái « *thời bao cấp* » hải hùng của những năm 1978 như sống lại trong em những ngày ni ! *Tôi đang mơ giấc mộng dài, đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh !...*

Nguồn : Internet

Được cái là ở Paris văn minh này, dân Tây chính gốc vẫn vô cùng lịch sự, xếp hàng chờ lên theo lượt. Chen lấn, vượt hàng, chửi bới nhau, buồn thay, lại là những anh đen, rệp. Bị chen lấn, mấy anh chị Tây chỉ gào la là « *Từ từ* », « *Nhẹ chút nha* ». Dồn vào toa xe quá lắm là các anh chị Tây rên rỉ « *Chúng tôi không phải là...súc vật* » !

Viết đến đây, em lại bồi hồi tri ân cha mẹ em. Vì đã cho thằng con chiều cao trên 1m,7. Chứ lên xe công cộng, nói là xếp hàng lên thật nhưng lùn tịt thì chắc hửi nách thiên hạ một xỉu ! Và phải có chút bắp thịt nữa nha các cụ ! Để gồng tất cả các cơ bắp ra chống lại làn sóng người tuồn lên xe ! Em nào mảnh khảnh kiểu Kim Trọng hay ra cái điều “*ăn chay trường*” thì chắc cũng mềm người, dẹp lép con tép !

Noi gương anh Bình với phương pháp “7781” (1977-1981), cứ xe đến là khi xe đi, em đã có mặt trên xe. Mà vẫn lịch sự nha các cụ. Để được vậy, ta phải nắm vững chuyên chính tư sản, rành vị trí cửa xe lên xuống là xong.

Nói nào cho ngay ra, qua bao nhiêu năm ở quê người, em thấy dân Tây thật (vì có thiếu gì “*Tây giả*” hay “*Tây thật mà giả*”), luôn luôn lịch sự. Đằm son cho dân Tây là ở chỗ này. Nó cho thấy nền giáo dục của Tây rất ok.

Thí dụ nhỏ như mùa Hè vừa qua, em có mang cái piscine di động ra cho các nhi đồng đến chơi, tắm. Piscine nằm trong sân kín đáo và khi các nhi đồng nhảy ra, đòi đi tiểu. Em chỉ hàng cây hàng rào gần bãi cỏ nói « *Ở đó* » thì các nhi đồng Tây lỗ mắt nhìn em và lắc đầu quầy quậy. Nhất định phải vào nhà vệ sinh đằng hoàng.

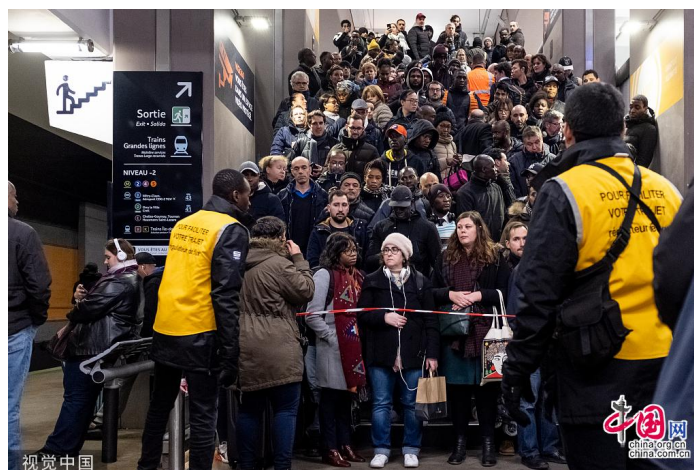
Đi qua đường thì các nhi đồng cương quyết đợi đèn dành cho khách bộ hành bật

mới chịu qua đường...Em thì em « zig-zag », đường chưa có xe đến là em « lằng ba vi bộ » qua đường liền à. Tây đồng nghiệp của em, nhìn em lắc đầu khi nghe em phàn « *Tại bay qua đường 'chính quy' như vậy thì sẽ không thích nghi được với xe cộ, đường xá Việt Nam* » !

Ngày 11/12/2019, các nghiệp đoàn vừa bắt tiếng sẽ kéo dài tình trạng đình công đến Noel và có thể kéo dài cho đến « thắng lợi cuối cùng ». Nghe « căng » quá các cụ ạ. Vì sau Noel thì thường là lạnh chừng âm 4, âm 5 độ và có tuyết nữa !

Nói đến chữ « căng », lại nhớ đến bạn Nguyễn văn Hoá, tiên phong sửa lời câu đầu tiên bài « Hành khúc ngày và đêm »: « Rất dài và rất xa » thành « Rất dài và rất căng ». Rồi sau đó biến tấu thành « Rất dài và rất cương ». Làm anh lớp trưởng là Nguyễn Thanh Vỹ (cnty k2 B) tái mặt, chỉ mặt Hoá và thét lên be be « *Cái thằng này, liệu hồn mày nhá, bôi bác vừa thôi* »...

Hệ quả của những em “sống sót”, đón được xe, lót tốt bò đến cty thì đa số coi như kiệt lực, rã rời. Câu chuyện sẽ là những câu đại loại như « Mày đến bằng cách nào ? », « Về mấy giờ ? »...Chiều đến là nháp nhẩm canh giờ tàu thoát. Tham công tiệc việc, có khi lê la ngoài nhà ga vài giờ kiểu « *Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé, Để lòng buồn, anh đi dạo khắp bến xe* » !.

Nguồn : Internet

Cty em cũng đã tiến hành vụ gọi là « télétravail » từ lâu rồi. Tức là cty phát mỗi em một máy tính xách tay và có thể ngồi từ nhà nối mạng vào máy trong cty mà làm việc. Y như ngồi trước cái máy tính hàng ngày của mình ở cty thôi. Có điều là với nhân sự trên...1400 em mà chỉ có 500 máy xách tay thôi thì còn ...900 em phải lê đến cty làm việc ! Và em là một trong 900 em đó các cụ ạ. Thế mới phiền ! Ngành vi tính, không được xếp hạng là « Cần thiết » nên chẳng lập trình viên nào được ưu ái, chiếu cố. Chắc là được xếp vào hạng « *Không mợ thì chợ vẫn đông* ? ».

Cái dzụ « télétravail » này cũng đặc biệt chút. Vì em nào được cái này thì bị cảnh « trâu buộc ghét trâu ăn ! ». Vì lẽ là sáng dậy, chỉ cần bật máy lên, báo giờ bắt đầu làm rồi sau đó có làm chuyện riêng, ngủ tiếp cũng chẳng ai biết. Trong khi các em

khác phải đến cty thì phải mất 2 giờ đi và về. Đến trễ, về sớm là bị sếp ngày ngày hành tội !

2019 chưa hết năm và cuộc chiến đình công xem ra vẫn tiếp diễn. Ngày càng nghiêm trọng hơn vì nhà nước cương quyết không lùi bước. Y như rằng. Tuyên bố của nhà nước buổi chiều ngày 11/12/2019 là Nhà nước tư bản này cương quyết không lùi bước ! Và còn nhát ma thêm. Đại ý là « *Bây giờ tui tui mà không làm cái cách hưu trí thì sau này cũng có chính phủ sau làm và có khi làm ... bạo hơn hôm nay (thì đừng trách) !* ». Bài này thì ai cũng biết, đó là bài « Cây gậy và củ cà rốt » vậy !

Chỉ tội nghiệp những người bán hàng. Doanh thu đã bị hụt cả năm vì những ngày thứ bảy với những anh biểu tình Áo vàng. Nay đến mùa Giáng Sinh lại tiếp tục lãnh đủ Chỉ có mấy anh bán hàng trực tuyến trên mạng như Amazon, Alibaba...xoa tay.

Ý quên, xoa tay luôn lại là mấy anh chủ cây xăng và hãng sửa xe nữa chứ ? Vì kẹt xe thì hao xăng. Và thể nào cũng có xe cộ quẹt nhau hay xe chạy nhiều, hư mòn phụ tùng nữa. Phân nửa xe Pháp là chạy xe số tay nha. Mua xe số tự động thì mắc hơn vài ngàn euros . Quan trọng nữa là xe số tay thì ít hao xăng hơn xe số tự động nên thiên hạ đi xe số tay nhiều.

Cuối cùng, em cũng tội nghiệp em và các người đi làm hàng ngày bằng xe công cộng nữa nghe các cụ. Bữa nào hên thì lên được xe, đứng kề môi, xin lỗi, kê vai, sát cánh với mấy em tóc vàng mắt xanh thơm phưng phức như những múi mít. Mùi nước hoa Chanel, Coco...ngào ngạt, điếc mũi. Và còn được « *Uống hương nồng từ mái tóc em* » nữa mới ghê.

Nguồn : Internet

Bữa nào xui thì kề bên mấy em Rệp, cũng mùi nước hoa Chanel (Cũng Chanel nhưng có 2 chữ n nha các cụ) nồng nặc. Còn xui nữa và phải « ôm » mấy anh đen *trong vòng tay đêm nay* hay đứng gần mấy anh Tây già ít tắm. Ta nói là câu « *Chịu*

đời hết thấu » ở trường hợp này là vậy nha. Được cái là mùa lạnh, chẳng em nào mồ hôi ,mồ kê nhễ nhại, đầm đìa như cái hồi Hè 2019 (nóng hơn 40 độ) vậy. Em ơi, có phải tình bằng giá là tình đẹp nhất thế gian ?

Bây giờ đã là mùa Giáng Sinh.

Và cuộc « đấu tranh giai cấp » của những người hưu trí tương lai, chắc sẽ còn nhiều hứa hẹn gay cấn hơn trong những ngày cuối năm.

Em thì đến giờ xe công cộng chạy trở lại rồi, phải lo xách ô chuồn về chứ hết xe nữa thì khổ !

Và như thế, em đến trong cuộc đời. Đã yêu cuộc đời này bằng trái tim của em.....

hay

*Đêm nay thời gian đứng yên lắng đọng
Cho đôi tình nhân đắm trong giấc mộng
Mưa rơi làm thêm khó câu già từ
Vì đường xa ướt mưa !*

*Paris, những ngày cuối năm 2019
cntyk2*